

A bírálóbizottság értékelése

A dolgozat első három fejezete előkészíti azt a szemléleti és fogalmi rendszert, amit a kutatások tervezésekor, és az empirikus eredmények értelmezéséhez használ a szerző. Az egyik célkitűzés az igazságosságkutatás egységes keretbe foglalása, a másik az igazságtalanságra adott proszociális válasz megjelenésének, kontextusainak és lehetséges következményeinek empirikus vizsgálata.

A dolgozat felépítése eltér a hagyományos disszertáció szerkezetétől, ezt a formabontást tartalmi-logikai okokból teszi a jelölt, a téma jobb megértésének érdekében. Így az elkészült disszertáció olvasható tudományos szöveg. Összességében naprakész és alapos szakirodalmi tájékozottság jellemzi a munkát, bár felmerül, hogy milyen témák lehettek volna relevánsak, maradtak ki, vagy a bírálókat szerint lehettek volna kitekintőbbek. Például a kulturális kontextusra nem kerül hangsúly, miközben az igazságosság fogalma kultúrába ágyazott jelenségnek tekinthető.

Az értekezés legfőbb állításait a jelölt empirikus adatokkal is alátámasztja. A kutatások az elmúlt két évtizedben készültek, változatos módszertannal. A jelölt nem elégszik meg pusztán kérdőíves módszerekkel, a beszámolókat elemzésével, hanem viselkedési kimeneteket is vizsgál. Az empirikus kutatások bemutatása, az elvégzett vizsgálatok pontosak, a hipotézisek tesztelésére maximálisan alkalmasak.

A disszertációban tárgyalt kutatások kiemelkedő új tudományos eredményei:

Az igazságtalansági tapasztalatot követő feszültség viszonzó válasz nélkül is csökkenthető.

A konstruktív kapcsolatreparáló aktivitás csökkenti az igazságtalanság nyomán előálló stresszt.

A proszocialitás pozitív összefüggést mutat a viszonzási keretből való kilépéssel

A hibabelátó bocsánatkérés erősebb megbocsájtáshoz, a hibabelátó bocsánatkérés nyomán ébresztett észlelt belátás nagyobb bizalomhoz vezet.